

Sygnatura akt V GC 221/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

K., dnia 22-02-2016 r.

Sąd Rejonowy w Koninie V Wydział Gospodarczy w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Iwona Szczepańska

Protokolant: p.o. sekretarz sądowy Malwina Lisowska

po rozpoznaniu w dniu 09-02-2016 r. w Koninie

na rozprawie

sprawy z powództwa M. R.

przeciwko (...) S.A. V. (...) w W.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 2.600,00zł (dwa tysiące sześćset złotych 00/100) przy czym:

- kwotę 2.000,00 zł z ustawowymi odsetkami za okres od dnia 18.06.2014r. do dnia 31.12.2015r., a za okres od dnia 01.01.2016r. do dnia zapłaty - z ustawowymi odsetkami w wysokości równej sumie stopy referencyjnej NBP i 3,5 punktów procentowych,

- kwotę 500,00 zł z ustawowymi odsetkami za okres od dnia 24.12.2014r. do dnia 31.12.2015r., a za okres od dnia 01.01.2016r. do dnia zapłaty - z ustawowymi odsetkami w wysokości równej sumie stopy referencyjnej NBP i 3,5 punktów procentowych,

- kwotę 100,00 zł z ustawowymi odsetkami za okres od 27.03.2015r. do dnia 31.12.2015r. a za okres od dnia 01.01.2016r. do dnia zapłaty - z ustawowymi odsetkami w wysokości równej sumie stopy referencyjnej NBP i 3,5 punktów procentowych,

II. umarza postępowanie w zakresie kwoty 800,00 zł,

III. oddala powództwo w pozostałym zakresie,

IV. zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 1.121,08 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

SSR Iwona Szczepańska

Sygn. akt V GC 221/15

UZASADNIENIE

Powód M. R. wniósł o zasądzenie od pozwanej (...) S.A. V. (...) w W. kwoty 3.600 zł z ustawowymi odsetkami od kwot:

2.800 zł od dnia 18.06.2014r. do dnia zapłaty

500 zł od dnia 24.12.2014r. do dnia zapłaty

300 zł od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty

oraz o zasądzenie zwrotu kosztów postępowania wraz z kosztami zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu wskazał, że w wyniku kolizji drogowej z dnia 17.05.2014r., za którego skutki odpowiedzialność przyjęła pozwana, uszkodzony został samochód marki H. ix (...), którego właścicielami są D. B. i A. B.. Podkreślił, że właściciele pojazdu przenieśli na niego w drodze umowy cesji wierzytelności przysługującą cedentom wobec pozwanej w związku ze zdarzeniem drogowym z dnia 17.05.2014r. Ponadto wskazał, że pokrzywdzeni wcześniej zgłosili pozwanej szkodę oraz fakt zlecenia naprawy samochodu określonemu warsztatowi który wystawił fakturę VAT, a którą to przesłano pozwanej. Wskazał, że auto odzyskało sprawność techniczną, lecz z uwagi na jego wiek, pięć miesięcy użytkowania, nie odzyskał już wartości rynkowej jak przed wypadkiem. Było to bowiem auto bezwypadkowe. Zaznaczył również, że w celu dochodzenia odszkodowania wynikającego z utraty wartości rynkowej poszkodowani zlecili sporządzenie opinii rzeczoznawcy z której wynika ubytek wartości rynkowej na kwotę 2.800 zł. a za którą zapłacili 500 zł. Powód działając natomiast za poszkodowanych wezwał pozwaną do zapłaty kwoty 2.800 zł oraz 500 zł, lecz pozwana odmówiła wskazując że nie wystąpiło zmniejszenie wartości rynkowej pojazdu wskutek jego napraw. Podniósł, że wielokrotnie próbował uzyskać wgląd w dokumentację pozwanej i z tego tytułu poniósł koszty w wysokości 300 zł (dojazd, utracony zarobek), o którego zwrot zwrócił się do pozwanej, lecz nie uzyskał odpowiedzi.

Pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu zakwestionowała powództwo co do zasady jak i wysokości. Potwierdziła zdarzenie drogowe i przyjęcie za nie odpowiedzialności z tytułu umowy odpowiedzialności cywilnej. Przeprowadziła też postępowanie likwidacyjne i wypłaciła stosowne odszkodowanie w pełnej wysokości. Odnosząc się natomiast do zakresu odszkodowania z tytułu ubytku wartości wskazała, że nie zostało ono udowodnione zarówno co do zasady jak i wysokości. Niezasadne jest tym samym dochodzenie zwrotu kosztów za prywatną opinię oraz kosztów dojazdu i utraconego zarobku, te ostatnie bowiem również nie zostały udowodnione.

Powód ostatecznie na rozprawie w dniu 09.02.2016r. ograniczył powództwo do kwoty 2.000 zł z tytułu utraty wartości handlowej pojazdu zrzekając się roszczenia w zakresie 800 zł z tego tytułu. Pozwana wyraziła na to zgodę (k. 128v). Tym samym powód wniosł o zasądzenie kwoty 2.800 zł z ustawowymi odsetkami od kwot:

2.000 zł od dnia 18.06.2014r. do dnia zapłaty

500 zł od dnia 24.12.2014r. do dnia zapłaty

300 zł od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 17.05.2014r. doszło do zdarzenia drogowego, w wyniku którego uszkodzeniu uległ pojazd marki H. ix 35 o nr rej. (...) rok produkcji 2013. Stan licznika wynosił 5.496 km, samochód zarejestrowany był po raz pierwszy w dniu 13.01.2014r. Właścicielami pojazdu byli D. B. i A. B..

Dowód: okoliczności bezsporne, akta szkodowe pozwanej nr (...), faktura VAT nr (...) – k. 10, kserokopia dowodu rejestracyjnego w/w pojazdu – k. 11

Samochód, którym kierował sprawca zdarzenia był w chwili zdarzenia ubezpieczony u pozwanej z tytułu odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem tych pojazdów na podstawie umowy ubezpieczenia.

Dowód: okoliczność bezsporna

Pokrzywdzeni zgłosili szkodę pozwanemu ubezpieczycielowi oraz fakt zlecenia naprawy warsztatowi (...) w K. perzy ul. (...). Warsztat wykonał naprawę i wystawił fakturę VAT nr (...) z dnia 6.06.2014r. na kwotę 7.071,09 zł brutto.

Pozwana uznała swoją odpowiedzialność co do zasady, przeprowadziła postępowanie likwidacyjne i wypłaciła odszkodowanie za uszkodzenie pojazdu. Pozwana odmówiła natomiast wypłaty odszkodowania z tytułu ubytku wartości rynkowej pojazdu wskutek zdarzenia drogowego mimo jego naprawy.

Dowód: okoliczności bezsporne, zgłoszenie szkody, decyzje o wypłacie odszkodowania w aktach szkody nr (...)

Pokrzywdzeni nie zgodzili się z takim ustaleniem odszkodowania przez pozwaną. W dniu 12.04.2014r. zlecieli przeprowadzenie własnego kosztorysu z którego wynikało, że w wyniku przytoczonej powyżej kolizji drogowej nastąpił również ubytek wartości pojazdu o kwotę 2.800 zł. Opinię tę sporządził powód jako rzeczoznawca. Pozwani ponieśli z tego tytułu koszt w kwocie 500 zł.

Dowód: opinia nr (...) przeprowadzona na zlecenie pokrzywdzonych przez powoda – k. 15 – 23, faktura VAT o nr (...) – k 12.

Powód wobec takich ustaleń w imieniu wówczas pokrzywdzonych, wezwał pozwaną do spełnienia świadczenia w kwocie 2.800 zł oraz 500 zł tytułem w/w opinii. Łącznie 3.300 zł.

Dowód: pismo z dnia 9.12.2014r. – k. 13, 14

Następnie właściciele w/w pojazdu umową cesji wierzytelności z dnia 27.01.2014r. przenieśli na powoda przysługujące im wierzytelności z tytułu odszkodowania w związku zaistniałą szkodą w przedmiotowym samochodzie w wyniku kolizji drogowej z dnia 17.05.2014r., o czym powiadomiono w dniu 02.02.2015r. pozwaną.

Dowód: okoliczność bezsporna, umowa opisana wyżej wraz z zawiadomieniem o przelewie odebrany w dniu 02.02.2015r. k. 27 – 29.

Powód w drodze telefonicznej i mailowej korespondował z pozwaną w zakresie niniejszego roszczenia z tytułu ubytku wartości pojazdu albowiem nie zostało ono uwzględnione przez pozwaną. W tym celu powód zwracał się o nadesłanie akt szkodowych oraz ustosunkowanie się do odmowy, lecz nie uzyskał odpowiedzi. Ostatecznie powód sam udał się do siedziby pozwanej w P. samochodem marki A. (...) przejeżdżając w tym celu około 220 – 240 km. (...) spalało około 9,5 litra benzyny ka 100 km a cena jego wynosiła w tym czasie 4,75 zł za litr z tego tytułu poniósł on koszt w kwocie 100 zł.

Pozwana ostatecznie odmówiła wypłaty z tego tytułu odszkodowania, uznając je za nieudowodnione.

Dowód: okoliczności bezsporne, korespondencja mailowa – k. 30 – 36, zeznania powoda M. R. – k. 128

Rynkowa utrata wartości handlowej pojazdu marki H. (...) o nr rej. (...) na skutek zdarzenia z dnia 17.05.2014r. wyniosła 2.000 zł brutto.

Dowód: opinia biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej P. P. k.75 – 97, 116

Sąd dał wiarę wskazanym w ustaleniach stanu faktycznego dokumentom, gdyż ich autentyczność i treść nie była kwestionowana przez strony, a Sąd nie dopatrywał się powodów by czynić to z urzędu.

Sąd nie znalazł także podstaw, aby kwestionować przydatność opinii biegłego P. P., albowiem opinia ta uwzględnia wszystkie istotne dla sprawy okoliczności, sporządzona została w sposób rzetelny i fachowy, nie zawiera błędów logicznych, a zawarte w niej konkluzje zostały poparte fachową argumentacją. Wnioski opinii, jak i ich uzasadnienie są jasne, zrozumiałe i pozwalają wysnuć wniosek, iż osoba wydająca opinię jest kompetentna, cechuje się dużą fachowością i doświadczeniem zawodowym. Ponadto biegły na rozprawie szczegółowo odniósł się do zarzutów strony powodowej dotyczących poczynionych przez biegłego ustaleń, rozwiewając tym samym wszelkie wątpliwości.

Sąd dał wiarę zeznaniom strony powodowej M. R., gdyż były one spójne, jasne, rzeczowe. Nadto znalazły potwierdzenie w zebranych w sprawie materiałnych dowodach, jednocześnie uzupełniając go. Sąd nie dał natomiast wiary M. R. co do poniesienia przez niego w wyniku wyjazdu do P., w celu zapoznania się z dokumentacją pozwanej w zakresie przedmiotowej szkody utraty zarobku w tym dniu na kwotę 200 zł. Po pierwsze okoliczności tych nie poparł żadnym dowodem, nadto w ocenie Sądu, budziły one w oparciu o doświadczenie życiowe wątpliwości przy łatwości przedłożenia przez niego zaświadczenia biura księgowego, które dokonuje rozrachunku prowadzonej przez niego jednoosobowej działalności gospodarczej.

Sąd zważył, co następuje:

W myśl art. 822 K.c. celem ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej jest zapewnienie poszkodowanemu wynagrodzenia szkód w drodze przejęcia przez zakład ubezpieczeń obowiązków odszkodowawczych ubezpieczającego. Istota, więc tego ubezpieczenia polega na tym, iż ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim względem których odpowiedzialność za te szkody ponosi ubezpieczający albo osoba, na rzecz której zawarta została umowa ubezpieczenia. Podstawę odpowiedzialności odszkodowawczej pozwanej w niniejszej sprawie stanowi treść art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych.

Wynika z niego, że z ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, będącą następstwem śmierci, uszkodzenia ciała, rozstroju zdrowia bądź też utraty, zniszczenia lub uszkodzenia mienia.

W sprawie nie budziło żadnych wątpliwości, iż pozwana ponosi co do zasady odpowiedzialność za szkodę poniesioną przez pokrzywdzonych z samochodu marki H. ix 35 o nr rej. (...) w związku ze zdarzeniem drogowym z dnia 17.05.2014r. z uwagi na przejęcie odpowiedzialności cywilnej deliktowej sprawcy zdarzenia, co zresztą nie było kwestionowane przez strony. Pozwana bowiem przyjęła na siebie odpowiedzialność za powstałą szkodę co do zasady. Przeprowadziła postępowanie likwidacyjne oraz wypłaciła świadczenie odszkodowawcze jednak jedynie z tytułu naprawy uszkodzeń w/w samochodu, negując żądanie odszkodowania powoda z tytułu ubytku wartości pojazdu w wyniku zaistniałego zdarzenia oraz poniesionych dalszych kosztów z tym związanych tj. kosztów w podróży powoda do P. w kwocie 100 zł, a także utraconego zarobku w kwocie 200 zł, łącznie 300 zł w wyniku ich nieudokumentowania przez powoda.

Istota niniejszej sprawy sprowadza się zatem do sporu natury prawnej i ustalenia czy w ramach rzeczywistej poniesionej szkody należy uwzględnić również sumę pieniężną odpowiadającą różnicy pomiędzy wartością tego samochodu przed uszkodzeniem i po jego naprawie, czyli różnicy pomiędzy wartością rynkową pojazdu przed wypadkiem i po wypadku.

Zgodnie z treścią art. 361 § 2 k.c. po stronie ubezpieczyciela istnieje obowiązek pełnej kompensacji szkody. Naprawienie szkody obejmuje bowiem straty, które poszkodowany poniósł, oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono.

Taką myśl o pełnej refundacji szkody wyraził Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 12.10.2001r. (sygn. akt III CZP 57/01), w której stwierdził, że ubytek wartości handlowej stanowi różnicę pomiędzy wartością pojazdu przed uszkodzeniem i po naprawie i że odszkodowanie za uszkodzenie pojazdu może obejmować, oprócz kosztów jego naprawy także zapłatę sumy pieniężnej, odpowiadającej ubytkowi wartości handlowej. Powyższe orzeczenie wydano w oparciu o stan faktyczny, w którym uszkodzeniu uległ luksusowy samochód o krótkim okresie eksploatacji i mimo faktu dokonania naprawy w autoryzowanej przez producenta tego pojazdu stacji obsługi oraz przy użyciu oryginalnych części, pojazd stracił na wartości handlowej. Trafnie stwierdził Sąd Najwyższy, że miernikiem wartości majątkowej rzeczy jest pieniądz, a jej weryfikatorem rynek, a rzecz zawsze ma taką wartość jaką może osiągnąć na rynku.

Sąd w niniejszym składzie w pełni podziela stanowisko Sądu Najwyższego, uznając, że w ramach pełnego odszkodowania mieści się także ubytek wartości rynkowej pojazdu marki H. ix 35.

Sąd nie podziela natomiast twierdzeń pozwanej, że jeżeli poszkodowany wybrał przywrócenie uszkodzonego pojazdu do stanu poprzedniego i gdy w wyniku naprawy stan ten przywrócono, szkoda została naprawiona, to poszkodowany nie może żądać zasądzenia ponadto sumy pieniężnej odpowiadającej obniżeniu wartości handlowej auta. Zważyć wszak, zdaniem Sądu trzeba, że z ubytkiem wartości handlowej mamy do czynienia wtedy, gdy pojazd mechaniczny uszkodzony w wypadku drogowym został następnie prawidłowo naprawiony, w wyniku czego przywrócono stan techniczny i estetyczny pojazdu sprzed wypadku, jednakże mimo to jego wartość handlowa (sprzedażowa) obniżyła się. Wynika to z przeświadczenia, że wartość pojazdu powypadkowego jest niższa niż wartość pojazdu bezwypadkowego i znajduje odzwierciedlenie w praktykach widocznych na rynku wtórnym obrotu samochodami. Właściciele powypadkowych aut zmuszeni są do obniżenia ceny w stosunku do cen pojazdów bezwypadkowych, bowiem klienci chętniej wybierają auta bezwypadkowe.

Dla ustalenia rynkowego ubytku wartości pojazdów Rada Naczelna Stowarzyszenia (...) i Ruchu Drogowego w W. opracowała instrukcję ustalania rynkowego ubytku wartości pojazdów nr (...) z 12 lutego 2009r., w której podano m.inn., że rynkowy ubytek wartości występuje wyłącznie w przypadku pierwszego uszkodzenia o charakterze kolizyjnym, podstawą występowania rynkowego ubytku wartości mogą być wyłącznie uszkodzenia blacharskie nośnych elementów nadwozia (szkieletu i spawanych części), natomiast okres użytkowania pojazdu, w którym ubytek może być szacowany, nie powinien przekraczać sześciu lat.

Powyższe kryteria spełnia samochód terenowy marki H. ix 35. Został on po raz pierwszy zarejestrowany w dniu 13.01.2014r. a do kolizji doszło 17.05.2014r. Do chwili wypadku użytkowany był jedynie przez okres 4 miesiące. Rynkowa wartość w/w pojazdu ustalona w oparciu o notowania systemu (...) Ekspert wyniosła 68.304 zł brutto. Natomiast ubytek wartości w/w pojazdu po pierwszym uszkodzeniu o charakterze kolizyjnym przy zakresie uszkodzeń jakie posiadał pojazd powoda po szkodzie będącej przedmiotem niniejszego postępowania zgodnie z instrukcją określenia ubytku wartości wyniósł 2.000 zł brutto.

Biorąc powyższe pod uwagę Sąd uznał, że należne rzeczywiste odszkodowanie w wyniku zdarzenia z dnia 17.05.2015r. winno wynieść obok kwoty już wypłaconej przez pozwaną z tytułu jego uszkodzenia, dodatkowo kwotę 2.000 zł z tytułu właśnie różnicy między wartością tego samochodu przed uszkodzeniem i po naprawie.

Ponadto za uzasadnione Sąd uznał także żądanie zapłaty kosztów prywatnego kosztorysu za to wyliczenie w kwocie 500 zł, zgodnie z przedłożoną do akt fakturą (k.12). Wprawdzie wydał ją sam powód, lecz uczynił to na zlecenie pokrzywdzonych z dnia 04.12.2014r. (k.15). Natomiast wiarygodność ta została na niego przeniesiona w wyniku umowy cesji z pokrzywdzonymi dopiero w dniu 27.01.2015r., dając mu tym samym od tego momentu legitymację czynną do dochodzenia od pozwanej niniejszego roszczenia. W ocenie Sądu nie budzi wątpliwości, iż powyższa kwota pozostaje w adekwatnym związku przyczynowym z przedmiotowym zdarzeniem, za które odpowiedzialność ponosi pozwana. Należy bowiem zauważyć, iż bez sporządzenia powyższego kosztorysu poszkodowany, nie posiadając wiedzy specjalistycznej, samodzielnie nie byłby w stanie ocenić wysokości szkody i zasadności sposobu jej obliczenia przez pozwaną, który okazał się błędny. Powód wykazał zarazem wysokość kosztów poniesionych w związku z uzyskaniem kosztorysu, przedkładając fakturę VAT. W podobny sposób Sąd ocenił dochodzenie przez powoda kwoty 100 zł tytułem zwrotu kosztów związanych z podróżą do P. do siedziby pozwanej celem zapoznania się i zebrania stosownej dokumentacji. W ocenie Sądu nie budzi wątpliwości, iż powyższa kwota pozostaje w adekwatnym związku przyczynowym z przedmiotowym zdarzeniem, za które odpowiedzialność ponosi pozwana. Znajomość bowiem zawartości dokumentacji szkodowej przyczyniła się do wytoczenia w przeważającej mierze słusznego powództwa. Powód bowiem w myśl reguł dowodowych z art. 6 k.c. i 232 k.p.c. udowodnił pośrednio poniesienie tego wydatku, przedkładając między innymi na rozprawie w dniu 09.02.2016r. dowód rejestracyjny samochodu A. (...) o nr rej. (...) oraz składając w tym względzie nie budzące, w ocenie Sądu wątpliwości, zeznania.

Mając powyższe na uwadze Sąd zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 2.600 zł przy czym:

- kwotę 2.000,00 zł z ustawowymi odsetkami za okres od dnia 18.06.2014r. do dnia 31.12.2015r., a za okres od dnia 01.01.2016r. do dnia zapłaty - z ustawowymi odsetkami w wysokości równej sumie stopy referencyjnej NBP i 3,5 punktów procentowych,

- kwotę 500,00 zł z ustawowymi odsetkami za okres od dnia 24.12.2014r. do dnia 31.12.2015r., a za okres od dnia 01.01.2016r. do dnia zapłaty - z ustawowymi odsetkami w wysokości równej sumie stopy referencyjnej NBP i 3,5 punktów procentowych,

- kwotę 100,00 zł z ustawowymi odsetkami za okres od 27.03.2015r. do dnia 31.12.2015r. a za okres od dnia 01.01.2016r. do dnia zapłaty - z ustawowymi odsetkami w wysokości równej sumie stopy referencyjnej NBP i 3,5 punktów procentowych, (pkt I wyroku).

Żądanie dalej idące oddalono jako nieuzasadnione (pkt III wyroku). W ocenie Sądu powód bowiem nie udowodnił w myśl reguł dowodowych z art. 6 k.c. i 232 k.p.c. utraconego zarobku w kwocie 200 zł. Wykazanie poniesienia tych kosztów spoczywała bowiem na powodzie. Powód natomiast ograniczył się jedynie to twierdzenia, mimo możliwości jego wykazania, bowiem jak zeznał korzysta on w prowadzeniu swej działalności z biura księgowego. Mógł więc przedłożyć na tę okoliczność zaświadczenie, czego nie uczynił.

W punkcie II wyroku Sąd na mocy art. 203 § 1 k.p.c. w zw. z art. 355 § 1 k.p.c. umorzył postępowanie w zakresie kwoty 800 zł. Powód bowiem w tym zakresie skutecznie cofnął powództwo (k. 128v).

Co do odsetek Sąd przyjął za uzasadnione ich żądanie od kwoty 2.000 zł od dnia 18.06.2014r. do dnia zapłaty a liczonych po upływie 30 dni od zgłoszenia szkody (zgodnie z art. 14 ust. 1 powołanej ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych oraz art. 817 § 1 k.c.); od kwoty 500 zł od dnia 24.12.2014r. do dnia zapłaty, albowiem zgodnie z art. 455 k.c. pozwana została wezwana do jej zapłaty w terminie 14 dni od dnia doręczenia które nastąpiło 9.12.2014r. Natomiast od kwoty 100 zł od dnia 27.03.2015r. tj. od dnia wytoczenia powództwa zgodnie z żądaniem, do dnia zapłaty.

Podkreślić należy, że podstawą prawną zasądzenia odsetek był art. 481§ 1 k.c., i art. 359 k.c., przy czym zastosowanie w/w artykułów i rozbiecie terminów płatności wg stanu sprzed 1 stycznia 2016r. i po tej dacie miało uzasadnienie w zmienionym ich brzmieniu od 1 stycznia 2016r, wprowadzonym w artykule 2 ustawy z dnia 9.10.2015r. o zmianie ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, ustawy – Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. 2015.1830) w ustawie z dnia 23 kwietnia 1964 r. - Kodeks cywilny (Dz. U. z 2014 r. poz. 121, z późn. zm.)

Orzeczenie o kosztach (pkt IV wyroku) Sąd oparł na przepisie art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z art. 100 zd. 1 k.p.c. Powód wygrał spór w 72 %. Na wysokość poniesionych przez powoda kosztów procesu składa się opłata od pozwu w wysokości 180 zł., koszty zastępstwa procesowego w kwocie 600 zł., opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł. i koszty opinii biegłego w kwocie 1000 zł wypłacone z jego zaliczki. Pozwana zaś poniosła koszty zastępstwa procesowego w kwocie 600 zł. oraz opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł. Po stosunkowym rozdzieleniu kosztów pozostaje kwota 1.121,08 złotych. Kwotę tę pozwana jest zobowiązana uiścić na rzecz powoda zgodnie z pkt. IV wyroku.

SSR Iwona Szczepańska